

Posudek DP: „Podoby súčasnej pôvodnej finskej drámy v období rokov 1995-2007“
Diplomantka: Alexandra Salmela

V rozsáhlé diplomové práci „Podoby súčasnej pôvodnej finskej drámy v období rokov 1995-2007“ zpracovává její autorka AS tematické okruhy, které řeší současná finská původní dramatická tvorba, přičemž kromě témat, kterým se následně věnuje ve „statích“, stručně úvodem komentuje i další dva neodmyslitelné aspekty dané věci, formu a jazyk. Diplomantka vhodně – a logicky - objekt svého zpracování vymezuje jak časově (v. název práce), tak jazykově, žánrově (sem je zahrnuta i kvalita) a na základě cílové skupiny diváků.

Zájem o moderní finské divadlo se odvíjí od Salmeliných studií na vysoké divadelní škole v Bratislavě. Místo odbyti si povinnosti sepsání diplomové práce v podobě tradičního a nudného encyklopedického „telefonního katalogu“, suše vyjmenovávajícího jména dotyčných tvůrců v příslušném období a díla, která v tom kterém roce vytvořili, včetně odrecitování jejich fabule a stručného zamyšlení se nad jejich „poselstvím“, volí AS pro sebe poněkud náročnější, ale pro čtenáře DP zajímavější formu: rozhodla se rozčlenit, jak již bylo zmíněno, text do jednotlivých podkapitol a dalších podpodkapitol na základě především tematickém (společenské drama, rodinné drama, historické drama, režisérské divadlo), a to s tím potenciálním „nebezpečím“ (či výhodou?), že některé hry bude možné interpretovat ve světle témat několika. K tomu skutečně na vícero místech dochází, výsledek však není nijak zmatečný či chaotický. Předmětná DP poskytuje zdařilý a koncepční přehled nejposlednější dramatické tvorby ve Finsku, a vezmeme-li za bernou minci dnes již možná mnohými za frázi považované tvrzení, že „*taide heijastaa todellisuutta*“, částečně i uvádí do společensko-politických problémů, které hýbají současným Finskem. A jak známo, umění, tedy i drama, je v tomto ohledu mnohem pravdivější než suchopárné statistiky (cf. těž marxista György Lukács).

Úctyhodný je počet původních textů a dalších materiálů, se kterými se AS musela pro zpracování své DP seznámit, a které dovedně a erudovaně analyzuje. V rámci práce samozřejmě nebylo možné se věnovat veškerým uváděným jednotlivým dramátům příliš podrobně, proto diplomantka vybírá pouze ona „nejreprezentativnější“ (a nejlepší), přesto však má analýza pro DP náležitou šíři a záběr a proto je také výsledkem 134 (!) stran textu. Za zajímavé pokládám i kritické komentáře k umělecké úrovni textů včetně z textu vyvozených závěrů. Na některých místech by bylo záhodno explicitněji formulovat, zda se jedná o vlastní názory Salmeliny, či o názory finských kritiků nebo divadelních vědců (na jiných místech toto nechybí). Další formální výtka směřuje ke kapitole „Bibliografie“, která měla být rozdělena minimálně na prameny primární a sekundární. Ostatní připomínky k textu DP jsou poznamenány přímo do něj.

Je praktické, že veškeré finské citace jsou poctivě přeloženy do slovenštiny a že se tak s prací může seznámit i Slovák (možná ještě dnes i mnohý Čech) finštiny neznalý. DP A. Salmely je každopádně přínosem i pro samotnou naši katedru jako studijní materiál. Diplomantka by mohla do budoucna zvážit publikaci své kvalitní práce (či jejího výtahu) v odborném teatrologickém či jiném tisku, v úvahu přichází i potenciální zájem divadelních agentur se s DP seznámit z praktických důvodů pro případnou inscenaci některé ze zmiňovaných her (bude-li je ovšem v souvislosti s kulturní politickou HMP do budoucna kde inscenovat).

Navrhuji DP A. Salmely nejlepší hodnocení.

26. 5. 2008